

вота, Ненчо, — обърна се стария къмъ момъка, — да правишъ да струвашъ, като мене да не оставашъ.

Ненчо нищо не рече. Стана и тръгна къмъ колата, мина покрай налѣгалитѣ биволи. Тѣ обърнаха избистренитѣ си кротки очи. Свѣтнаха очитѣ имъ на месечината като голѣми звезди. Отиде за чуловетѣ и като побѣгна да метне чула на Карамановия грѣбъ, черния работникъ поклати глава и три пѣти удари мѣдения звѣнецъ. Гласа му побѣгна въ мрачината.

Като камбанка.

Седна момъкана процѣпа, опрѣ широкия си грѣбъ върху колелото, сне черния калпакъ и косата се изсипа, по челото му. Изсипа се въ душата му тропотъ на чехли и звѣнъ на шарени котли. Зашумолѣ бѣла риза, протече чешмата съ омагѣосания шулнаръ, и въ дългото корито се залиолѣ една топола. Ей го момичето, накитено съ росно цвѣте на челото, стои предъ него съ наведени очи и му подава котела. Той му дума:

— Не мога още да чакамъ.

— Мама дума, че съмъ малка.

— Не си малка.

— Не съмъ зеръ. Почакай, дѣ пѣтъ, като като дойдешъ. Дарове още не съмъ тъкала.

— Ти сама си даръ. Я каква едра си станала туй лѣто. Узрѣла си. Ще те отроня, като зърно.